

Sygn. akt I C 230/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Dłużniewski

Protokolant: st. sek. sąd. K. B.

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2015 roku w Ostrowi Mazowieckiej

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. we W.

przeciwko D. Ś. oraz M. Ś.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanych D. Ś. oraz M. Ś. solidarnie na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę (...),71 (cztery tysiące sześćset cztery 71/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2015 roku do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zastrzega pozwanym D. Ś. oraz M. Ś. prawo powoływania się w toku egzekucji zasądzonego od nich świadczenia pieniężnego na ograniczenie odpowiedzialności do wartości ustalonego w inwentarzu stanu czynnego nabytego po E. Ś. synu W. i W. R..
4. Zasądza od pozwanych D. Ś. oraz M. Ś. solidarnie na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 132,53 złote tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 230/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. we W. w pozwie nadanym w dniu 25 lutego 2015 roku wnosila o zasądzenie solidarnie od pozwanych D. Ś. oraz M. Ś. kwoty 17.239,96 złotych, w tym co do kwoty 9900,44 złotych z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego od dnia 22 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazywano, iż strona powodowa udzieliła E. Ś. kredytu, który to następnie nie był przez niego spłacany. Z uwagi na śmierć kredytobiorcy zobowiązanymi do uregulowania zadłużenia stały się pozwane, które zgodnie z postanowieniem spadkowym nabyły spadek z dobrodziejstwem inwentarza w częściach po jednej drugiej. W przedmiocie kosztów postępowania strona powodowa wnosila o zasądzenie ich zwrotu.

Pozwane D. Ś. oraz M. Ś. w sprzeciwie (k.28-32) od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej w postępowaniu upominawczym (k.26) – wnosily o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia. W uzasadnieniu wskazywały, iż trzyletni termin przedawnienia powinien być liczony od dnia śmierci kredytobiorcy, ponieważ z tym dniem wygasła umowa. Dodatkowo pozwane wskazywały, że w przypadku nieuznania zarzutu przedawnienia rozstrzygnięcie Sądu powinno zostać opatrzone zastrzeżeniem wynikającym z art. 319 k.p.c.

Sąd ustalił, co następuje:

Bezspornym w sprawie było, iż E. Ś. w dniu 20 stycznia 2010 roku zawarł z (...) Bank S.A. we W. tj. poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank (...) S.A. we W. umowę pożyczki w wysokości 12804,88 złotych (k. 7-8 umowa pożyczki). Z uwagi na śmierć pożyczkobiorcy w dniu 9 maja 2011 roku na wniosek D. Ś. Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wydał w dniu 27 czerwca 2012 roku postanowienie w sprawie sygn. akt I Ns 576/11, w którym stwierdził, iż spadek po E. Ś. na podstawie ustawy nabyły z dobrodziejstwem inwentarza: żona D. Ś. oraz córka M. Ś. – każda z nich po połowie.

Strona pozwana nie kwestionowała również, iż wysokość zadłużenia wynikająca z umowy pożyczki wynosi łącznie 17.239,96 złotych, na którą składają się należność główna 9900,44 złotych, odsetki umowne 7075,52 złotych oraz opłaty i prowizje w wysokości 264 złotych (k.9 wyciąg z ksiąg banku).

Zgodnie z treścią umowy oraz załączonym przez stronę powodową wykazem spłata pożyczki odbywać się miała w miesięcznych ratach (k.52 rozkład spłaty kredytu i odsetek w kolejnych wymagalnych spłatach miesięcznych).

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, iż roszczenia banku o spłatę kredytu czy pożyczki przedawniają się z upływem trzech lat. Jeśli bowiem przepis szczególny nie stanowi inaczej, to termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata (art. 118 k.c.). Do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 118 k.c. nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 roku, sygn. akt III CSK 302/07). Skoro bank udziela kredytów, czy pożyczek w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, to prowadzi do wniosku, iż roszczenie przedawnia się po trzech latach. Mając na uwadze, iż zgodnie z treścią umowy, która przewidywała spłatę kredytu w miesięcznych równych ratach, datą początkową dla obliczania przedawnienia poszczególnych rat są terminy ich spłat określone w umowie. Konsekwencją powyższego jest przedawnienie roszczenia o zapłatę każdej z rat z inną datą.

Przenosząc powyższe uwagi natury prawnej na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż jedynie jedenaście rat w wysokości po 418,61 złotych nie uległy przedawnieniu. Pozew w przedmiotowej sprawie został nadany w dniu 25 lutego 2015 roku zatem raty pożyczki, które były wymagalne przed dniem 25 lutego 2012 roku uległy przedawnieniu. Mając na uwadze powyższe należało stwierdzić, iż przedawnienie nie nastąpiło, co do kwoty 4604,78 złotych (11x418,61 złotych). Dodatkowo z uwagi na śmierć jednej ze stron umowy tj. pożyczkobiorcy, którym był E. Ś. umowa pożyczki wygasła, dlatego też postanowienia w przedmiocie wysokości odsetek umownych nie mają swojego zastosowania w stosunku do prawnych spadkobierców tj. pozwanych. Wobec nich w ocenie Sądu strona powodowa może domagać się jedynie odsetek ustawowych.

W sprawie nie budziła wątpliwości stron prawna odpowiedzialność pozwanych jako spadkobierców E. Ś., dlatego też wypada jedynie dla porządku wskazać, iż znajduje ona swoją podstawę prawną w przepisach prawa spadkowego kodeksu cywilnego, w szczególności w art. 922 § 1 k.c. Przepis ten stwierdza, że prawa i obowiązki majątkowe zmarłego przechodzą z chwilą jego śmierci na jedną lub kilka osób stosownie do przepisów księgi czwartej Kodeksu cywilnego.

Niezależnie od zarzutu przedawnienia pozwane w sprzeciwie podnosiły, iż z uwagi na treść postanowienia spadkowego tj. stwierdzenia przez Sąd nabycia przez pozwane spadku z dobrodziejstwem inwentarza, mają one prawo do zastrzeżenia ich ograniczonej odpowiedzialności za długi spadkowe spadkobiercy. W świetle przepisu art. 319 k.p.c. zastrzeżenie pozwanym prawa do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie egzekucji należało uznać jak najbardziej za uzasadnione.

Mając na uwadze częściowo skuteczny zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwane, jak również uzasadnione zastrzeżenie z art. 319 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 4604,71 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2015 roku do dnia zapłaty, oddalając w pozostałym zakresie powództwo. Ponadto zastrzeżono pozwanym D. Ś. oraz M. Ś. prawo do powoływania się w toku egzekucji zasądzonego od nich

świadczenia pieniężnego na ograniczenie odpowiedzialności do wartości ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku nabytego po E. Ś. synu W. i W. R..

W przedmiocie kosztów postępowania Sąd rozstrzygał na podstawie art. 100 k.p.c. zasądając od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 132,53 złote tytułem poniesionej w sprawie opłaty stosunkowej od pozwu (odpowiadającej w 26,72% wygranej strony powodowej).

SSR Jarosław Dłużniewski